



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK**JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobkyně **A. H.**, proti žalovanému **Ministerstvu práce a sociálních věcí**, Na Poříčním právu 1, 128 01 Praha 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. prosince 2010, č.j. 2010/100846-71, **t a k t o :**

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaná shora označeným rozhodnutím zamítla odvolání žalobkyně proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení, pracoviště Hradec Králové (dále také „ČSSZ Hradec Králové“) ze dne 16. 9. 2010, č.j. 46091/010-9010-19.8.2010-47904/1-NM (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), a toto rozhodnutí potvrdila. Uvedeným rozhodnutím ČSSZ Hradec Králové zamítla žádost žalobkyně o obnovu řízení ve věci rozhodnutí ČSSZ Hradec Králové ze dne 10. 6. 2010, č.j. 46091/010-9010-12.5.2010-28026-75-HOR.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že Okresní správa sociálního zabezpečení Jičín (dále také „OSSZ Jičín“) vydala dne 1. 4. 2010, pod č.j. 46003/010-9010-31.12.2010-24-40-2007-VS-PŘR, rozhodnutí, kterým zamítla žádost žalobkyně o vrácení přeplatku na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti uhrazeného žalobkyní za měsíce leden až červen 2007. Odvolání žalobkyně proti tomuto rozhodnutí ČSSZ Hradec Králové shora citovaným

rozhodnutím ze dne 10. 6. 2010, č.j. 46091/010-9010-12.5.2010-28026-75-HOR, zamítla a toto rozhodnutí potvrdila.

Podáním ze dne 17. 8. 2010 požádala žalobkyně ČSSZ Hradec Králové o obnovu řízení s poukazem na vady doručení rozhodnutí, pochybení správního orgánu při zjišťování skutečného stavu věci a při jeho argumentaci ke stížnosti podané Ústavnímu soudu. O této žádosti rozhodla ČSSZ Hradec Králové prvoinstančním rozhodnutím, jak shora uvedeno.

V odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí žalobkyně uvedla, že se odvolává v zájmu právní jistoty a opatrnosti, neboť obnovou dotčené rozhodnutí ČSSZ Hradec Králové ze dne 10. 6. 2010, č.j. 46091/010-9010-12.5.2010-28026-75-HOR, bylo následně opraveno usnesením téhož orgánu ze dne 31. 8. 2010, č.j. 46091/010-9010-12.5.2010-28026-75/U-HOR, které rovněž napadla odvoláním.

Žalovaný napadeným rozhodnutím dospěl k závěru, že prvoinstanční rozhodnutí bylo vydáno v souladu s platnými předpisy. Odkázal na ustanovení § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, které vymezuje podmínky, za kterých lze obnovu řízení povolit. Žalobkyně dle jeho názoru neuvedla ve své žádosti ani v odvolání žádné nové, dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy.

Pokud jde o usnesení ČSSZ Hradec Králové ze dne 31. 8. 2010, č.j. 46091/010-9010-12.5.2010-28026-75/U-HOR, pak tím byla pouze opravena zřejmá nesprávnost v odůvodnění rozhodnutí téhož orgánu ze dne 10. 6. 2010, č.j. 46091/010-9010-12.5.2010-28026-75-HOR, nikoliv jeho výrok. Opravu odůvodnění pravomocného rozhodnutí nelze dle žalovaného považovat za takovou skutečnost, která by mohla ve smyslu ustanovení § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu odůvodňovat jiné řešení otázky, která byla v původním řízení předmětem rozhodování. Za nové, dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy ve smyslu citovaného ustanovení pak dle žalovaného nelze považovat ani námitky žalobkyně uvedené v jejím podání ze 17. 8. 2010, které byly žalovaným shledány jako nedůvodné rovněž v rámci přezkumu podle § 94 a násl. správního řádu, jak je zřejmé z jeho vyrozumění ze dne 29. 12. 2010, č.j. 2010/100845-71.

Ve včas podané žalobě žalobkyně rozhodnutí žalovaného napadla, ovšem bez bližší specifikace důvodů, pro které tak činí. K výzvě soudu žalobu doplnila, i když dle jejího názoru byla žaloba bez vady. Ve svých tvrzeních ohledně důvodů, proč rozhodnutí žalovaného napadá, však zůstala nadále ve velmi obecné rovině. Uvedla, že jsou dány jak důvody pro vyslovení nicotnosti žalobou napadeného a prvoinstančního rozhodnutí, tak důvody vymezené v § 76 odst. 1 písm. a), písm. b) a písm. c) zákona č.150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), pro zrušení žalovaného i prvoinstančního rozhodnutí. Rovněž tak je dle jejího názoru důvod pro to, aby krajský soud zrušil napadené a prvoinstanční rozhodnutí pro nezákonnost a pro vadu řízení, a to i proto, že správní orgán překročil a zneužil zákonem stanovené meze správního uvážení.

K žalobě podal žalovaný vyjádření, v němž předně odkázal na odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí. Zopakoval, že ve své žádosti o obnovu řízení neuvedla žalobkyně žádné nové, dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které, byť by byly k jejímu prospěchu, nemohla uplatnit v původním řízení. Za takové skutečnosti nebo důkazy ve smyslu § 100 odst. 1 správního řádu totiž dle žalovaného nelze považovat 1) tvrzení o tom, že prvoinstanční rozhodnutí nebylo žalobkyni dosud řádně oznámeno jeho doručením do vlastních rukou, 2) tvrzení, že správní orgány obou stupňů nepostupovaly v původním správním řízení podle § 2 a 3 správního řádu z důvodu, že po vydání rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci povinnosti odvodu pojistného na sociální zabezpečení za období leden až červen 2007 nebylo dosud rozhodnuto Ústavním soudem o ústavní stížnosti proti tomuto rozsudku, 3) tvrzení, že se žalobkyně nemohla seznámit s podklady pro rozhodnutí ČSSZ Hradec Králové v původním řízení.

Toto rozhodnutí totiž bylo žalobkyni doručeno podle § 24 odst. 1 správního řádu, tj. desátým dnem od jeho uložení v provozovně provozovatele poštovních služeb. Jde tedy dle žalovaného u skutečnost bezpředmětnou. Pokud jde o tvrzení pod bodem 2), pak to již žalobkyně vznesla v odvolání proti rozhodnutí OSSZ Jičín. Právo nahlížet do spisu a činit si z něho výpisy pak vyplývá z § 38 správního řádu. Žalovaný ještě dodal, že přestože před vydáním svého rozhodnutí informoval žalobkyni o možnosti seznámit se s podklady, žalobkyně této možnosti nevyužila. Navrhoval proto zamítnutí žaloby.

Dále považuje krajský soud za nutné popsat podrobně anabázi spojenou se svojí snahou uskutečnit ve věci jednání. Dlužno dodat, že to byla právě žalobkyně, která nesouhlasila s tím, aby soud rozhodl ve věci bez jednání.

Poprvé nařídil krajský soud jednání ve věci na 9. 12. 2011. Den před tím bylo krajskému soudu doručeno podání žalobkyně, v němž žádala o odročení jednání. Jako důvod uvedla, že v podvečer zjistila, že došlo k útoku na její bývalou provozovnu, čímž vznikla nebezpečná a ohrožující situace, jejímž odstraněním a zabezpečením volně přístupného prostoru proti reálně hrozícímu pokračování útoku se bude muset neodkladně zabývat, aby zabránila vzniku dalších škod. Současně žádala o poskytnutí lhůty k doplnění tvrzení o skutečnostech rozhodujících pro danou věc, k podání návrhů na provedení důkazů a ke splnění další procesních povinností. Dále v podání vznesla námitku podjatosti předsedy senátu JUDr. Jana Rutsche i všech zbývajících soudců Krajského soudu v Hradci Králové, ovšem pouze pro případ, že krajský soud její žádosti o odročení jednání a poskytnutí uvedené lhůty nevyhoví. Námitku odůvodnila tím, že „se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům i jejich zástupcům jsou tu objektivní důvody pochybovat o jejich nepodjatosti“. Krajský soud žádosti o odročení vyhověl. Z toho důvodu k uvedené námitce podjatosti nepřihlížel.

Jednání bylo odročeno na 15. 12. 2011 na 9.00 hod. Ve stejný okamžik (tedy těsně před zahájením jednání ve věci) omluvil bratr žalobkyně Ing. H.

telefonickou formou žalobkyni z jednání z důvodu střevní virózy. Krajský soud rozhodl, že bude jednáno v nepřítomnosti žalobkyně, a proto zahájil jednání. V 9. 15 hod. telefonoval znovu bratr žalobkyně s tím, že opomenul při omluvě požádat současně o odročení jednání, kterého chce být žalobkyně přítomna. Krajský soud žádosti žalobkyně vyhověl a odročil jednání ve věci na neurčito.

Následně nařídil jednání na den 21. 2. 2012 (to již předsedu senátu JUDr. Jana Rutsche z důvodu jeho stáže na Nejvyšším správním soudu zastupovala Mgr. Marie Kocourková). Současně s předvoláním obdržela žalobkyně přípis předsedy senátu, že s ohledem na opakované omluvy činěné na poslední chvíli, je krajský soud ochoten projednat danou věc i kdykoliv v pracovní době od 21. 2. 2012 do konce února 2012, jakmile by se žalobkyně ke krajskému soudu dostavila. Upozornil ji, že pokud by nerefletovala ani na toto výjimečné řešení, bude její neúčast na nařízeném jednání považována za obstrukci. Žalobkyně podáním doručeným krajskému soudu 20. 2. 2012 opětovně požádala odročení jednání. Argumentovala svým nepříznivým stavem vyvolaným dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem dvou členů rodiny i svým předcházejícím onemocněním, dále neodkladnými pracovními povinnostmi v důsledku ročních inventur a účetních uzávěrek při souběžném zajišťování chodu její provozovny. Podání obsahovalo opět zcela shodně formulovanou žádost o poskytnutí lhůty k doplnění tvrzení a stejně formulovanou (tedy podmíněnou nevyhověním žádosti o odročení jednání) námitku podjatosti Mgr. Marie Kocourkové a všech zbývajících soudců krajského soudu. Krajský soud jednání odročil na neurčito a vyzval žalobkyni k upřesnění důvodů podjatosti. Žalobkyně reagovala podáním ze dne 2. 4. 2012. Krajský soud předložil vznesenou námitku k posouzení Nejvyššímu správnímu soudu. Ten rozhodl usnesením ze dne 3. 5. 2012, č. j. Nao 32/2012-64, tak, že soudci krajského soudu Mgr. Helena Konečná, JUDr. Pavel Kumprecht, JUDr. Magdalena Ježková, JUDr. Jana Kábrtová, Mgr. Marie Kocourková, JUDr. Marcela sedmíková a JUDr. Ivona Šubrtová nejsou z projednávání této věci vyloučeni.

Krajský soud nařídil jednání na den 25. 10. 2012. Žalobkyně podáním doručeným krajskému soudu dne 22. 10. 2012 znovu požádala o odročení jednání. Jako důvod uvedla tentokrát, že se účastní dlouhodobě dopředu plánovaného výjezdního zasedání s obchodními partnery, na kterém je nezastupitelná a navíc musí zajistit chod své provozovny. Podání opět obsahovalo žádost o poskytnutí lhůty k doplnění tvrzení a námitku podjatosti předsedy senátu JUDr. Jana Rutsche a všech soudců zdejšího soudu, opět podmíněnou nevyhověním žádosti o odročení jednání a shora citovaným způsobem odůvodněnou. Krajský soud žádosti žalobkyně vyhověl a jednání odročil na neurčito.

Další jednání nařídil na den 26. 3. 2013 (to již senátu opět předsedal JUDr. Jan Rutsch). Podáním doručeným krajskému soudu dne 26. 3. 2013 (necelou hodinu před jednáním) žalobkyně znovu požádala o odročení jednání. Uvedla, že v časných ranních hodinách se neočekávaně zhoršil už tak závažný zdravotní stav osoby jí blízké, která je zcela odkázána na její neodkladnou a nezastupitelnou péči.

Žalobkyně dodala, že dalšímu rozvedení brání důvěrnost a mlčenlivost v poskytování údajů. Současně navrhla přerušit řízení. Hodlá totiž podat žalobu k Evropskému soudu pro lidská práva proti rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 17. 1. 2013, sp. zn. I. ÚS 3507/12, které vydal ve spojení s usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2012, č.j. 6Ads 24/2012-37, a rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 1. 12. 2011, č.j. 30Ad 24/2010-18, a výsledek tohoto řízení může mít vliv na rozhodnutí krajského soudu v této věci. Shodným způsobem požádala o poskytnutí lhůty k doplnění tvrzení. Vznese námitku podjatosti předsedy senátu JUDr. Jana Rutsche a všech zbývajících soudců zdejšího soudu a to opět pro případ, že její žádosti o odročení jednání nebude vyhověno. Námitku odůvodnila znovu shora citovaným způsobem.

Krajský soud se rozhodl žádosti žalobkyně o odročení jednání nevyhovět. Ze shora uvedeného je dle jeho názoru více než zřejmé, že žalobkyně opakovaně žádala o odročení každého jednání, které bylo ve věci nařízeno. Činí tak navíc pravidelně vždy těsně před jednáním. Tuto zkušenost se žalobkyní má krajský soud i v jiných jejích věcech, které se u zdejšího soudu v minulosti projednávaly nebo projednávají (žalobkyně se ještě nikdy k jednání senátu 30 zdejšího soudu nedostavila). Ačkoliv tedy žalobkyně na jednu stranu požaduje jednání ve věci a trvá na své osobní účasti při jednání, opakovaně a pravidelně tato jednání maří. Takový postup shledává krajský soud šikanózním jak ve vztahu k němu samotnému, tak ve vztahu k dalším účastníkům řízení, kteří povětšinou přijíždějí k nařízenému jednání osobně, protože nebylo časově možné jejich účast odvolat, a teprve těsně před ním nebo i v jeho průběhu jsou informováni o tom, že jednání bude muset být odročeno. Žalobkyně svoji žádost o odročení jednání neodůvodnila způsobem, který by odročení jednání umožnil. Velmi neurčitě pouze odkázala na náhlé zhoršení zdravotního stavu osoby jí blízké a nezastupitelnost své péče o ní, když toto tvrzení nikterak nedoložila. Krajský soud je navíc s ohledem na shora uvedené hluboce přesvědčen o účelovosti této žádosti.

Pokud jde o námitku podjatosti, krajský soud konstatuje, že Nejvyšší správní soud již rozhodl o tom, že členové senátu JUDr. Pavel Kumprecht a Mgr. Helena Konečná nejsou vyloučeni z projednání dané věci. S žádným novým tvrzením o podjatosti těchto osob žalobkyně nepřišla. Nejvyšší správní soud nerozhodoval výslovně o podjatosti předsedy senátu JUDr. Jana Rutsche (z důvodů shora uvedených). Nutno však konstatovat, že žalobkyně vnesla námitku jeho podjatosti v daném řízení několikrát, ale vždy pouze pro případ, že by nebylo vyhověno její žádosti o odročení jednání a poskytnutí lhůty k doplnění tvrzení. Pouze při splnění této podmínky považovala jak jmenovaného, tak i ostatní soudce zdejšího soudu, za podjaté. To navíc ze zcela obecných důvodů představujících v podstatě pouze opsaný text ustanovení § 8 odst. 1 s. ř. s. Ani k výzvě soudu nebyla schopna v případě ostatních soudců tyto své důvody specifikovat. Přesto námitku podjatosti i u těchto osob nadále opakovaně vznáší. Krajský soud vyjadřuje své hluboké přesvědčení v tom smyslu, že žalobkyní vznesená námitka podjatosti je ryze účelovým krokem, kterým se snaží opakovaně pouze o prodloužení projednání celé

věci. Krajský soud konstatuje, že stejnou zkušenost má se žalobkyní i v ostatních jejích věcech projednávaných u zdejšího soudu. Tato skutečnost ostatně musí být známa i Nejvyššímu správnímu soudu, který o námitkách podjatosti žalobkyně proti JUDr. Janu Rutschovi a ostatním soudcům zdejšího soudu mnohokrát rozhodoval, a to vždy s tím výsledkem, že se jedná o námitky nedůvodné. Krajský soud navíc připomíná, že účastník musí dle § 8 odst. 5 s. ř. s. uplatnit námitku do jednoho týdne ode dne, kdy se o podjatosti dozvěděl. K později uplatněným námitkám se nepřihlíží. Ani této podmínce žalobkyně nedostála. S ohledem na shora uvedené se proto krajský soud rozhodl k námitce podjatosti jak předsedy senátu JUDr. Jana Rutsche, tak k námitce podjatosti ostatních soudců zdejšího soudu, nepřihlížet.

Důvodným nebyl ani návrh žalobkyně na přerušení jednání. Žalobkyně neuspěla u zdejšího krajského soudu se svojí žalobou proti rozhodnutí orgánů ČSSZ, které zamítly její žádost o vrácení přeplatku na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti uhrazeného žalobkyní za měsíce leden až červen 2007 (viz shora). Z jejího návrhu na přerušení řízení vyplývá, že neuspěla ani s kasační stížností u Nejvyššího správního soudu, ani s ústavní stížností u Ústavního soudu. Tvzení o podání žaloby u Evropského soudu pro lidská práva žalobkyně nijak nedoložila. Nyní přezkoumávané rozhodnutí se navíc netýká vlastního rozhodnutí ve věci samé, ale krajský soud posuzuje správnost a zákonnost postupu správních orgánů, které rozhodovaly o návrhu žalobkyně na obnovu řízení. Není tedy dán žádný ze zákonných důvodů pro přerušení řízení vymezených v § 48 s. ř. s.

Důvodnou neshledal krajský soud ani žádost žalobkyně o poskytnutí lhůty pro doplnění tvrzení a případné doplnění důkazního řízení. Je zřejmé, že žalobkyně činí tuto žádost mechanicky předmětem téměř každého svého podání ve věci. Přitom řízení běží již dlouhou dobu, žalobkyně je seznámena více jak rok s úmyslem soudu nařídit jednání a o věci samé rozhodnout. Měla tedy dostatečný časový prostor pro to, aby svá tvrzení doplnila, aby se seznámila s obsahem soudního i správního spisu, případně aby vznesla návrhy na doplnění dokazování. Nikdy tak ovšem neučinila. Uvedená žádost proto vzbuzuje nutně dojem účelovosti, neserióznosti a šikanózního přístupu k soudu. Krajský soud jí z toho důvodu nevyhověl.

Ze všech shora uvedených důvodů se krajský soud rozhodl, že bude dne 26. 3. 2012 jednat v nepřítomnosti žalobkyně. Při jednání přednesl obsah podání žalobkyně ve věci založených v soudním spise, konstatoval obsah soudního i správního spisu. Pověřená pracovnice žalovaného setrvala na svém vyjádření k žalobě.

Následně krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního zákona „s. ř. s. O věci usoudil následovně.

Předně se zabýval otázkou náležitostí jednotlivých žalobních námitek obsažených v podané žalobě. Problematice náležitostí žalobních bodů se v minulosti

opakovaně věnoval Nejvyšší správní soud, naposledy jeho rozšířený senát v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008-78; dostupný na www.nssoud.cz. Uzavřel, že důvodem uvedení žalobních bodů ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je jednoznačné ustavení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby. Zákonný požadavek je proto naplněn i jen zcela obecným a stručným – nicméně srozumitelným a jednoznačným – vymezením skutkových a právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního aktu tak, aby bylo zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek se má soud věcí zabývat. V odůvodnění rozsudku uvedl Nejvyšší správní soud mimo jiné následující:

„Proto je třeba současně zdůraznit, že správní soudnictví je ovládáno zásadou dispoziční a koncentrační; od žalobce, který vymezuje hranice soudního přezkumu, se tedy oprávněně žádá procesní zodpovědnost. Soud za něj nesmí nahrazovat jeho projev vůle a vyhledávat na jeho místě vady napadeného správního aktu. Proto také, jak výše uvedeno, musí vymezení žalobního bodu - a setrvání na těchto mezích i v dalších fázích řízení - garantovat zásadu rovnosti účastníků řízení; stanoví tak i žalovanému meze jeho obrany, tedy to, k čemu se má vyjádřit a k čemu má předložit protiargumenty.

Jestliže žalobní bod těmto požadavkům vyhovuje, je projednání způsobilý v té míře obecnosti, v níž je formulován, a případně - v mezích této formulace - v průběhu řízení dále doplněn. K tomu je ale třeba dodat, že míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod - byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“

Krajský soud považuje za vhodné upozornit na tyto závěry zejména proto, že dle jeho názoru žalobkyně v přezkoumávané věci nárokům na specifikaci žalobních bodů dostála, neboť z obsahu jednotlivých žalobních námitek lze seznat čeho se týkají a proti čemu prostřednictvím nich žalobkyně brojí. Zároveň však opakuje, že všechny žalobní námítky byly vymezeny velmi stručně a nekonkrétně. Krajský soud proto předesílá, že se každou ze žalobních námitek mohl zabývat pouze v míře obecnosti odpovídající míře obecnosti vznesené žalobní námítky.

V prvé řadě tak krajský soud konstatoval, že žalobou napadené rozhodnutí, stejně jako jemu přecházející rozhodnutí prvoinstanční, nejsou rozhodnutími nicotnými, jak bez bližšího odůvodnění namítala žalobkyně. Důvody nicotnosti správního rozhodnutí vymezuje § 77 správního řádu. Přezkoumávaná rozhodnutí nejenže nebyla vydána správním orgánem k tomu věcně nepřislušným, ale netrpí ani vadami, které by je činily zjevně vnitřně rozpornými nebo právně či fakticky neuskutečnitelnými, ani netrpí jinými vadami, pro něž je vůbec nelze považovat za

rozhodnutí správního orgánu. Žádný z uvedených důvodů nicotnosti rozhodnutí krajský soud neshledal.

Dále žalobkyně namítala existenci vad řízení vymezených v § 76 odst. 1 písm. a), b) a c) s. ř. s. a to opět bez sebemenší specifikace. Fakticky pouze uvedla označení této normy. Krajský soud rovněž v obecné rovině, jak shora předeslal, konstatuje, že rozhodnutí neshledal nepřezkoumatelnými a to ať už z důvodu jejich nesrozumitelnosti nebo pro nedostatek důvodů (písm. a)); skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nebyl v rozporu se spisy (písm. b)); nedošlo k takovému porušení ustanovení o řízení přes správním orgánem, které by mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (písm. c)).

Krajský soud dospěl k závěru, že správní orgány obou stupňů postupovaly v daném řízení zcela v souladu se zákonem, v úplnosti zjistily skutkový stav věci a učinily i správné právní závěry. Na ty krajský soud odkazuje, neboť se s nimi ztotožňuje a pouze by je jinými slovy opakoval a říkal totéž. Uzavřel proto, že v průběhu správního řízení nebyla prokázána existence žádné z podmínek, pro které je možné nařídit obnovu řízení ukončeného pravomocným rozhodnutím ve věci, vymezených v § 100 odst. 1 správního řádu. Pro úplnost ještě krajský soud dodává, že posouzení důvodnosti návrhu žalobkyně na obnovu řízení bylo otázkou právního posouzení správního orgánu, využití institutu správního uvážení správního orgánu tak v dané věci nepřicházelo vůbec v úvahu.

Protože tedy krajský soud žádnou ze žalobních námitek neshledal důvodnou, nezbylo mu, než žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci byl úspěšný žalovaný, ten se však náhrady nákladů řízení výslovně vzdal.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s.ř.s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 26. března 2013

JUDr. Jan Rutsch, v.r.
předseda senátu